

Roman

Nimeni on Roman. Olen 31-vuotias, ja ennen sotaa olin liikemies. Asun Kiovassa.

Minä ja vaimoni olimme ostaneet tämän kauniin maa-alueen metsän laidalta, aivan Kiovan ulkopuolelta. Olimme säästäneet ja säästäneet, mutta pystyimme ostamaan vain maa-alueen ja rakentamaan talon perustukset. Päätimme säästää lisää rahaa ja aloittaa talon rakentamisen keväällä 2022.

Mutta sitten tuli hyökkäys. Helmikuun 24. päivänä, kun kaikki alkoi, evakuoin ensin vaimoni Kiovasta. Lainasin auton, ja vaimoni lähti kolmen muun naisen kanssa. He lähtivät 25. helmikuuta aamulla. Kun he olivat lähteneet, käänsin oman autoni ympäri ja ajoin vastakkaiseen suuntaan. Lähdin liittymään armeijaan.

Minulla ei ollut aikaisempaa kokemusta aseista tai armeijasta. Päätös oli minulle helppo, mutta vaimolleni ei. Nämä olivat vaarallisia aikoja. Kiova oli puoliksi saarrettu venäläisistä joukoista, ja Ukrainan armeija yritti vasta järjestäytyä puolustukseen. Ne, jotka lähtivät pohjoiseen, eivät odottaneet palaavansa takaisin hengissä.

Ajoin kohti pohjoista, missä veljeni sijaitsi. Siellä tapahtuivat pahimmat yhteenotot. Olin siviilivaatteissa, ilman minkäänlaista sotilasvarustusta. Kuulin räjähdyksiä autoni ympärillä. Ymmärsin, että jos jatkaisin ajamista, joutuisin keskelle taistelua. Halusin kääntyä takaisin, mutta sisälläni oli tämä päätös: minun oli osallistuttava Kiovan puolustamiseen. Se oli elämäni vaikein hetki. Jatkoin ajamista.

Puhuin veljeni kanssa puhelimesta ajaessani. Hän oli yhteydessä sotilaiden tarkastuspisteisiin ja pyysi heitä päästämään minut läpi. Hän kertoi heille, millä autolla tulin ja pyysi heitä olemaan ampumatta minua. Siihen aikaan oli hyvin vaikea tietää, kuka oli vihollinen ja kuka ei.

Sotilaat tarkastuspisteillä käskivät minun kääntyä takaisin, koska siellä oli liian vaarallista. Mutta minä kieltäydyin. He eivät voineet antaa minulle käskyjä. Olen vapaa ihminen vapaassa maassa.

Kun lopulta saavuin perille, sain asean ja liityin veljeni yksikköön. Kahden päivän kuluttua sain luotiliivin. Viikon kuluessa minulla oli täysi univormu, ja olin iloinen, etten joutunut enää puolustamaan Kiovaa urheiluvaatteissa.

Minä ja veljeni olimme tässä puolustusyksikössä, joka oli kuin partisaaniryhmä. Viivyin yksikössä viisi kuukautta ilman palkkaa, ja kaikki rahat, jotka olimme säästäneet taloa varten, katosivat. Liityin sen jälkeen virallisesti armeijaan ja minut lähetettiin Bahmutiin.

Meidän maa-alueemme oli aivan rintamalinjalla. Viidenkymmenen metrin päässä maapalastamme oli kaunis metsä, jossa oli spa-keskus ja järvi, sekä niitty, jossa hevoset laidunsivat. Se oli niin rauhallista ja kaunista. Se oli kuin paratiisi.

Mutta venäläiset ottivat tuon metsän haltuunsa ja käyttivät spa-keskusta kidutus- ja raiskauspaikkana. Lähtiessään he tuhosivat rakennukset. He jopa heittivät kranaatin hevosten joukkoon, ja kaikki hevoset kuolivat. Metsä on nyt täynnä miinoja.

Me emme kuitenkaan anna tämän pimeyden vallata paikkaamme ja metsäämme. Jos antaisimme heidän pilata tämän paikan merkityksen, se olisi tappio.

Äskettäin päätimme aloittaa talon rakentamisen. Emme rakenta unelmiemme taloa, vaan talon, johon meillä on varaa. Ja tällä hetkellä meillä on jo seinät, katto ja ovet. Istutimme jopa ensimmäisen kasvimme – vadelmapensaana.

Emme tiedä, milloin talo tulee valmiiksi. Se riippuu rahasta. Talo on pieni, mutta pidän siitä. Se on meidän.